

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Dariusz Zawistowski

w sprawie z powództwa M. K.

przeciwko Spółdzielni Osób Niepełnosprawnych i Kandydatów do Spółdzielni
Mieszkaniowych "W." w K., A. S. i R. S.

o ustalenie nieważności umów,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w K.

z dnia 14 października 2009 r.,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanych A. S. i R. S. kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

Uzasadnienie

Zgodnie z brzmieniem art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w następujących wypadkach:

- w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne
- istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów
- zachodzi nieważność postępowania
- skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarga kasacyjna powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. z dnia 14 października 2009 r. zawiera wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych. Analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia prowadzi jednak do stwierdzenia, że wskazana przez skarżącego podstawa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zachodzi. W ocenie skarżącego istotne zagadnienia prawne dotyczyły zrealizowania się prawa pierwszeństwa w wyniku przyjęcia oferty osoby, której przysługiwało prawo pierwszeństwa, możliwości wypowiedzenia pełnomocnictwa konkretnemu pełnomocnikowi z urzędu, skutecznego wyrażenia zgody na dokonanie czynności zgodnie z art. 206 ust. 1 pkt 3 prawa upadłościowego i naprawczego oraz możliwości uznania dokonanej sprzedaży lokalu za czynność naruszającą zasady współżycia społecznego. Argumentacja prawna przytoczona przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz przedmiot przedstawionych zagadnień nie pozwala jednak przyjąć, aby zagadnienia te mogły być w okolicznościach rozstrzyganej sprawy uznane za istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wymaga w szczególności odnotowania, że w części nie mają one charakteru zagadnień prawnych o znaczeniu ogólnym, do których odnosi się art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. lecz stanowią w istocie jedynie przedstawienie wątpliwości skarżącego dotyczących zasadności zastosowania

powołanych przez niego przepisów prawa materialnego, w konkretnych okolicznościach, nawiązujących do stanu faktycznego sprawy.

Z tych względów orzeczono jak w treści postanowienia (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

/tp/

db